

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2009. évi február hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2008. évi szeptember hó 25. napján kihirdetett 1.B.279/2007/20. számú **ítéletét helybenhagyja** azzal, hogy a 2008. március hó 26.napján őrizetben töltött idő is beszámít a szabadságvesztésbe.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 3600.- /Háromezer-hatszáz/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Veszprém Megyei Bíróság 1.B.279/2007/20. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében (Btk.170.§ (1), (5) bekezdés I. fordulat). Ezért 4 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnlekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő elsődlegesen felmentésért másodlagosan enyhítésért fellebbeztek, míg az első fokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

Másodfokon a Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.291/2007/5-I. számú átiratában helybenhagyási indítványt tett.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelentek az érintettek. A vádlott és a védő fellebbezéseiket fenntartották. A védő perbeszédében hangsúlyozta, hogy közvetlen bizonyíték nem támasztja alá védenca bűnösségét. Támadta a bizonyítékok értékelését, és kérte kirekeszteni a hallomás tanúk vallomását, tekintettel arra, hogy a hozzátartozók éltek mentességi jogukkal. A vádlott előélete és a cselekmény tárgyi súlya pedig véleménye szerint nem indokolja ilyen súlyú büntetés kiszabását. A fellebbviteli főügyészség képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő nyilatkozatát. A jogorvoslati kérelmeket mindkét irányból alaptalannak nevezte, és az ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a bizonyítékok értékelése törvényes, a kívülálló tanúvallomásokat nem lehet kirekeszteni. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, és továbbra is vitatta, hogy a hámsérülés késtől származott volna.

Az ítélet tábla a Be. 348.§ (1) bekezdése szerinti teljes felülbírálat során a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A megyei bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. A vádlott szülei a hozzátartozói kapcsolatra tekintettel megtagadták a vallomástételt, ekként korábbi tanúvallomásaik sem vehetők figyelembe bizonyítási eszközként. Az ítéleti tényállás megállapításához így egyéb személyi, okirati és tárgyi bizonyítékok álltak rendelkezésre a vádlott többször módosított, lényegében tagadó vallomásaival szemben. utoljára annyit ismert el, hogy veszekedett édesapjával, illetve, hogy kés volt nála. A sértetteket ellátó orvos és ápolónő vallomását, illetve a szomszédasszony vallomását helyesen tette a bizonyítás részévé az elsőfokú bíróság, az nem ellentétes az eljárási törvény rendelkezéseivel, és nem sérti a szabad bizonyítás rendjét. Nevezettek nemcsak hallomástanúk, hanem közvetlen észleléseikről számoltak be. **tanú 2** tanú arról, hogy **tanú 3** lábbeli nélkül menekült át hozzá, elmondta, hogy a fia megszurta, közben véres tenyerét törölgette, és telefonon rendőri segítséget kért. Ebbe a láncolatba fűzhető az egészségügyi dolgozók vallomása, akik az orvosi dokumentációk alapján nyilatkoztak az ellátás körülményeiről, az általuk tapasztaltakról, az idős házaspár feldúlt, megviselt lelkiállapotáról. Ezek a közvetett bizonyítékok egymást erősítik, az elsőfokú bíróság által feltárt és értékelt egyéb releváns okirati bizonyítékok pedig - orvosi látletet, orvosszakértői vélemény - mindenben alátámasztják. A megyei bíróság ekként a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul megvizsgálta, majd ésszerű érvekkel alátámasztva foglalt állást abban, hogy a vádlott tagadásával szemben miért az őt terhelő bizonyítékokat fogadta el.

A tényállás minden szempontból megalapozott, így arra alapíthatta határozatát a másodfokú bíróság a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében. A mérlegelésen nyugvó,

megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, ezért azzal szemben a vádlotti és védői érvelések nem vezethetnek eredményre.

Az irányadó tényállás alapján vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, cselekményének minősítése törvényes. Az idevonatkozó indokolás - a vádlottnak a testi sértés okozására irányuló egyenes szándékáról, az életveszélyes sérülés lehetőségének felismeréséről és a cselekménynek ebbe belenyugodva történt elkövetéséről, a befejezett, egyúttal távoli kísérletről - teljes és mindenben helytálló. A sértett hasa felé, alkalmas eszközzel indított szúrás az ittas állapotú vádlott részéről maradéktalanul megvalósítja az életveszélyt okozó testi sértés büntetvényének kísérletét. A ténylegesen okozott csekély jelentőségű sérülés a cselekmény anyagi jogi minősítését nem érinti. Nem a vádlott szándékán, hanem a szerencsén, a sértett lélekjelenlétén múlt a súlyosabb eredmény elmaradása.

A büntetékiszabási tényezők feltárása megtörtént. Az enyhítő és súlyosító körülmények megfelelő értékelésével a törvényi büntetési tételkeret között meghatározott fő- és mellékbüntetés nemében és mértékében arányos, alkalmas a büntetési célok kifejezésére másodfokon is. A vádlott erkölcsileg is kifogásolható életvitele, magatartása, az, hogy a közvetlenül támadott személy az édesapja volt, a cselekmény tárgyi súlyának jelentőségét kiemeli, amelyre tekintettel a börtönbüntetés tartamának enyhítésére törvényes ok nincs.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései helytállóak. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása kapcsán észlelte az ítélőtábla, hogy egy nap őrizetet a megyei bíróság figyelmen kívül hagyott, így azt korrigálni kellett az iratok alapján.

Fentiekre figyelemmel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§ (1), (2) bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költségre vonatkozó rendelkezés pedig a Be. 381.§ (1) bekezdésén nyugszik.

Győr, 2009. február hó 3.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprém Megyei Bíróság 1.B.279/2007/20. számú ítélete 2009. február hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2009. február hó 3.

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó